ODKAZ I – DVE CESTY

Jozef Bidulský

Odkaz I – Dve cesty

Jozef Bidulský

KAPITOLA 1: Ozvena z rezonátora

Letný vzduch v obytnej štvrti Green Hills bol hustý, premiešaný s vôňou pokosenej trávy a rozpáleného asfaltu. Westhaven prežíval jedno z tých popoludní, keď sa čas zdanlivo zastavil na hranici medzi detskou bezstarostnosťou a tichým varovaním dospelého sveta.

V garáži domu Vargovcov to však žilo. Na starom drevenom stole, zahádzanom ozubenými kolieskami, izolovanou páskou a zhrdzaveným náradím, svietila malá červená kontrolka. Druhá generácia podomácky vyrobenej vysielačky opäť vyhodila poistky, no štrnásťročný Jozef Varga to odmietal vzdať. Vzhľadom na svoj vek bol neobyčajne vysoký, s ostrými črtami tváre a tmavými očami, ktoré dokázali pozorovať okolie s mrazivou presnosťou.

„Hovorím ti, že ten kondenzátor nevydrží ďalší pulz, Jozef," ozval sa od vchodu do garáže Michael Carter. Sedel na prevrátenom drevenom debnení, v ruke držal rozčítaný technický manuál a na nos si prstami pritláčal skĺzajúce okuliare. Michael bol o šesť mesiacov mladší, no pôsobil pokojnejším, rozvážnejším dojmom. Kým Jozef hnal každú situáciu na hranu, Michael bol ten, kto počítal dráhu dopadu.

„Vydrží," odvetil Jozef bez toho, aby zdvihol zrak od spájkovačky. „Ak ten signál nezosilníme, nedosiahne až na koniec ulice k Millerovej dielni. A ak nedosiahne tam, naša ARIA neprijme povel na štart."

Mali svoj vlastný svet. Mesto Westhaven pre nich vtedy predstavovalo celú Asteriu. Fascinovaní technológiami a starým televíznym seriálom o inteligentnom plynulom vozidle, ktoré pomáhalo spravodlivosti, strávili celé týždne úpravou starej šliapacej motokáry, ktorú našli na neďalekom smetisku. Prestavali jej karosériu, pridali puzdro so starým čiernobielym monitorom a mikročipom vybratým zo pokazenej chladničky. Nazvali ju AX-01.

„Pravidlá hry boli jasné," pripomenul Michael a postavil sa. „Šerif predsa nepoužíva neschválené vysielače. Ak prekročíš frekvenciu, zachytí nás rádioklub zo Southside a opäť nám zabavia cievky."

Jozef sa jemne usmial, no v jeho úsmeve chýbala detská hravosť. Bol v ňom zvláštny, predčasne dospelý chlad. „Pravidlá určuje ten, kto ovláda sieť, Michael. Ak sa budeme držať ich frekvencie, nikdy nebudeme rýchlejší ako ostatní."

Spájkovačka zasyčala, keď Jozef priložil cínový drôt k spoju. Z malej skrinky sa ozval čistý, syntetický tón, po ktorom nasledoval tichý, skreslený hlas, prehraný zo starej kazety: „Vozidlo AX-01 je pripravené na zachytenie signálu."

Jozefovi sa rozžiarili oči. Pozrel na Michaela s neskrývaným víťazstvom. „Vidíš? Funguje to."

Práve vtedy sa vo dverách garáže objavila malá postava. Osemročná Nikol Vargová držala v ruke ošúchaného plyšového medveďa a v tichosti sledovala brata. Bola mimoriadne tiché dieťa. Kým ostatné deti na ulici kričali a naháňali sa, Nikol trávila hodiny tým, že sedela na verandách a pozorovala susedov. Vedela, kedy je pán Miller nahnevaný na svoju ženu, ešte skôr, ako zvýšil hlas, a dokázala spoznať, kedy Jozef klame

rodičom, len podľa toho, ako zakrútil prstami pri vrecku.

„Jozef," povedala tichým, no jasným hlasom. „Na ulici sú tí chlapci z East Endu. Tí, čo ti minule vzali bicykel."

Jozef okamžite položil spájkovačku. Jeho výraz sa premenil v priebehu jediného zlomku sekundy. Všetok úžas z úspešnej reakcie obvodu zmizol; nahradila ho mrazivá, sústredená tvrdosť.

„Čo chcú?" spýtal sa a vykročil z garáže.

„Daj od toho ruky preč, Jozef!" zvolal Michael a rýchlo sa pobral za ním. „Sú traja a sú starší. Zavoláme pána Millera alebo povieme tvojmu otcovi."

„Môj otec je v práci a Miller opravuje prevodovky," odvrkol Jozef, pričom Nikol jemne zatlačil za svoj chrbát. „Ak ustúpime teraz, zajtra si prídu pre náš projekt v garáži. A pozajtra nám vezmú všetko ostatné."

Na prašnej príjazdovej ceste stál sedemnásťročný chalan z nižšej štvrte, známy ako Drahý, spolu s dvoma spoločníkmi. V rukách držali drevené palice a bezohľadne si oberali jablká zo stromu Vargovcov.

„Hľa, náš malý inžinier," zasmial sa Drahý, keď uvidel Jozefa. „Počul som, že tu skladáte nejaké rádio. Daj nám ho a necháme tvoju sestru na pokoji."

Michael vystúpil dopredu, dlane zdvihnuté v gestách mieru. „Nemáme s vami žiadny problém. Mesto má dosť miesta pre každého. Vráťte sa do East Endu, kým niekto nezavolá mestskú hliadku."

Drahý sa iba vysmial Michaelovým slovám. Pozrel na neho ako na niekoho, kto úplne nerozumie logike ulice. „A kto ich

zavolá? Ty, okuliarik? Kým prídu, váš dvor bude vyzerať ako po výbuchu.“

Jozef nepovedal nič. Nepožiadal o vyjednávanie, neponúkol kompromis. Namiesto toho urobil krok vpred, zohol sa a z prachu zdvihol ťažkú oceľovú trubku, ktorú predtým používal ako pätku na montáž stola.

„Jozef, nie!“ skríkol Michael, no bolo neskoro.

Jozef sa nevrhol na Drahého – udrel prvého z jeho spoločníkov priamo do kolena. Zaznel pukavý zvuk, po ktorom sa chlapec so zdeseným krikom zrútil do prachu. Drahý s druhým chalanom ostali zamrznutí. Nečakali útok. Čakali vyjednávanie, strach, plač. Jozefov úder bol chladný, nesmierne presný a oslobodený od akejkoľvek váhavosti.

„Ešte jeden krok,“ povedal Jozef tichým, vyrovnaným hlasom, ukazujúc trubkou na Drahého, „a do East Endu ťa ponesú na nosidlách.“

V jeho očiach nebola zúrivosť. Bol v ich iba kalkul. A práve ten chlad Drahého vydesil viac ako akýkoľvek výbuch hnevu. Po chvíli váhania chlapec ustúpil späť na cestu, pomohol vstať svojmu zranenému spoločníkovi a bez ďalšieho slova ustúpili smerom k hlavnej triede.

Michael stál na mieste, neschopný slova. Hľadel na Jozefa, ktorý pokojne položil oceľovú trubku späť k garáži a pristúpil k Nikol.

„Si v poriadku?“ spýtal sa jej, pričom sa dotkol jej vlasov.

Nikol prikývla, no jej tiché hnedé oči sa zahľadeli do bratovej tváre. „Nebál si sa ich,“ povedala ticho.

„Nemusíš sa báť niekoho, koho dokážeš zlomiť,“ odpovedal Jozef.

Michael k nemu pristúpil, ruky sa mu mierne triasli. „Mohol si ho zabiť, Jozef! On nečakal úder, ani sa nebránil! Pravidlá nie sú na to, aby sme ich obchádzali silou!“

Jozef sa otočil k Michaelovi. Jeho výraz bol mrazivo pokojný. „Pravidlá, o ktorých neustále hovoríš, Michael, fungujú len vtedy, keď ich rešpektujú obaja. Ak ich rešpektuješ iba ty, si len ľahký terč. Zapamätaj si to.“

Tento deň v Green Hills nezmenil svet. Slnko zapadlo ako zvyčajne, obloha sa zafarbila do tmavooranžova a z kuchýň sa začala šíriť vôňa večere. No v ten večer sa medzi dvoma najlepšími kamarátmi objavila prvá nepriechodná puklina. Michael odišiel domov s pocitom, že jeho priateľ prešiel hranicu, za ktorú sa už nedalo vrátiť. Jozef ostal v garáži, kde opäť zapol spájkovací prístroj a v tichu počúval monotónny tón umelej inteligencie ARIA, spriadajúc plán pre svet, ktorý odmietal nechať, aby ním manipuloval.

KAPITOLA 2: Trhliny v priepasti

Ubehli tri roky. Westhaven sa menil. Priemyselná zóna na juhu mesta sa rozrástla o nové skladové priestory a prístav Blackwater Port naberal na význame. Spolu s legálnym obchodom však do mesta prúdili aj iné komodity: neregistrované zbrane, nelegálne elektronické komponenty a peniaze, ktoré neprechádzali bankovým systémom Asterie.

Jozef a Michael mali sedemnásť. Študovali na Westhavenskej strednej technickej škole, no ich cesty sa už dramaticky rozbiehali.

Michael spoznal Sáru Whitmoreovú. Sára bola dcéra miestneho stredoškolského profesora – dievča s nesmierne jasným pohľadom, praktickou mysľou a schopnosťou priniesť do akéhokoľvek chaosu okamžitý poriadok. Pre Michaela predstavovala kotvu. Boli neustále spolu, či už pri prípravách na fyzikálne olympiády alebo na stretnutiach mládežníckej civilnej ochrany, do ktorej Michael vstúpil s jasným cieľom: vyštudovať policajnú akadémiu a slúžiť štátu.

Jozef naproti tomu trávil večery mimo domu. Oficiálne pracoval v Millerovej autodielni, no starý Miller čoraz častejšie zatváral oči pred tým, kto za Jozefom chodí po otváracích hodinách.

Bolo chladné októbrové popoludnie. V kaviarni The Corner, malej zastrčenej prevádzke na hranici medzi štvrťami Green Hills a Southside, sedeli pri rohovom stole Michael a Sára. Pred sebou mali rozložené mapy mesta a technické výkresy nového komunikačného uzla, ktorý Michael navrhoval pre svoju

záverečnú prácu.

Dvere kaviarničky sa otvorili a zacinkal malý mosadzný zvonček. Dnu vstúpil Jozef. Nebol sám. Za ním kráčal muž okolo tridsiatky v tmavom koženom kabáte s jazvou tesne pod pravým obočím – Adrian Cole. Adrian bol známou postavou vo vedľajších uličkách Westhavenu. Vlastnil niekoľko neoficiálnych záložní a kontroloval obchod so súčiastkami, ktoré chýbali na oficiálnom trhu.

Jozef zachytil Michaelov pohľad, prikývol Adrianovi, aby počkal pri pulte, a sám pristúpil k ich stolu.

„Ahoj, Sára," pozdravil zdvorilo, no chladne.

„Ahoj, Jozef," odvetila Sára a jemne posunula výkresy na stred stola. Pozerala na neho s opatrnosťou, ktorú neskrývala. Poznala ho z Michaelovho rozprávania, no čoraz viac v ňom videla človeka, ktorý prinášal nevyslovené nebezpečenstvo. „Dlho som ťa nevidela na tréningoch."

„Mám inú prácu," odpovedal Jozef a pozrel na Michaela. „Potrebujem s tebou hovoriť. Osamote."

Michael sa pozrel na Sáru, tá prikývla, vzala svoju šálku čaju a prešla k pultu kaviarnika.

Michael sa oprel o stoličku. „Kto je ten muž pri pulte, Jozef? Miller hovoril, že si minulý týždeň zobral z dielne kompletnú sadu diagnostických prístrojov. Niekto za ne zaplatil v hotovosti, bez faktúry."

Jozef si prisadol, hlas stíšil na minimum, no jeho tón bol mimoriadne presvedčivý. „Tie prístroje by v Millerovej garáži zapadali prachom ďalších päť rokov. Adrian za ne zaplatil trojnásobok trhovej ceny. Tie peniaze pomôžu Millerovi zaplatiť nájom za dielňu a mne umožnia dokončiť vlastný výskum."

„Výskum čoho?“ spýtal sa Michael, nakloniac sa bližšie. „Adrian Cole neobchoduje s výskumom, Jozef. Je zapletený do pašovania elektroniky z prístavu Blackwater. Ak ťa s ním uvidí mestská polícia, vyhodia ťa zo školy. Zničíš si budúcnosť!“

Jozef sa ticho, takmer nebadane zasmial. Bol to suchý zvuk bez štipky radosti. „Budúcnosť? Myslíš to, čo buduješ ty? Budeš nosiť uniformu, poslúchať rozkazy kapitána, ktorý berie úplatky od ľudí z North District, a o tridsať rokov dostaneš od štátu mriežkovaný diplom a odznak za vernosť? Mesto takto nefunguje, Michael. Systém Asterie je deravý. Tí, čo dodržiavajú pravidlá, len platia účty tých, čo ich tvoria.“

„A ty ich chceš tvoriť?“

„Ja ich nechcem tvoriť. Ja ich odmietam rešpektovať, kým nie sú spravodlivé,“ odpovedal Jozef. V jeho očiach zablikala temná iskra, hlboké presvedčenie o vlastnej pravde. „Adrian má kontakty. Vie, ako sa dostanem k mikroprocesorom, ktoré sú oficiálne určené len pre armádne zložky. S týmito súčiastkami dokážeme dokončiť ARIA. Dokážeme vytvoriť systém, ktorý dokáže predpovedať pohyb a akcie kohokoľvek v tomto meste.“

Michael chvíľu mlčal. Hľadel na svojho najlepšieho priateľa z detstva a uvidel v ňom niečo, čo ho zamrazilo. Nebol to len mladícky rebel. Bol to človek s mimoriadnym intelektom, ktorý sa rozhodol, že jeho vlastný morálny kompas je nadradený akémukoľvek zákonu.

„Nezoberiem do toho ani cent, Jozef. A nechcem, aby si chodil do nášho domu, ak v tom budeš pokračovať. Ak sa vydáš touto cestou, skôr či neskôr narazíš na niekoho, kto ťa nezastaví dohovorom. A ja tam nebudem, aby som ťa kryl.“

Jozef vstal zo stoličky. Jeho tvár prešla do nepreniknuteľnej masky. „Ja som nikdy nepotreboval, aby ma niekto kryl, Michael. Ale pamätaj si tento deň. Keď tvoj systém zlyhá – a on zlyhá –, budeš hľadať niekoho, kto sa nebojí zašpiniť si ruky, aby veci fungovali.“

Otočil sa a odišiel k pultu. Adrian Cole mu položil ruku na plece, niečo mu pošepkal a obaja opustili kaviareň.

Sára sa vrátila k stolu a posadila sa naproti Michaelovi. Videla, ako sa mu triasli ruky, keď zatváral svoj zápisník.

„Stratil si ho, však?“ spýtala sa ticho.

Michael pozrel cez okno na zasneženú ulicu, po ktorej Jozef kráčal po boku Adriana Colea, miznúci v šere prichádzajúceho večera. „Nesie v sebe niečo, Sára. Niečo, čo sa nedá opraviť výmenou súčiastky. On nechce len vyhrať. On chce ovládať celé pravidlá.“

KAPITOLA 3: Zrod Čierneho kruhu

O štyri roky neskôr mal Jozef Varga dvadsaťjeden rokov, no jeho meno sa vo vedľajších uličkách Westhavenu už nevyslovovalo nahlas.

Stará priemyselná zóna neďaleko prístavu Blackwater Port bola obohnaná vysokými hrdzavými plotmi. Vnútri starého skladu na spracovanie rýb, kde kedysi hučali mraziarenské agregáty, bolo vytvorené nové centrum. Žiadny zápach rýb; namiesto toho vôňa ozónu, chladného kovu a drahého tabaku.

Na poschodí, v zasklenej kancelárii s výhľadom na celú halu, sedel Jozef. Pred ním na masívnom orechovom stole ležali tri spisy a niekoľko šifrovaných komunikačných modulov. Vedľa neho stála jeho sestra Nikol, teraz už pätnásťročná.

Nikol nepôsobila ako niekto z podsvetia. Nenosila kožené bundy ani zbrane. Mala na sebe jednoduchý tmavý sveter, vlasy zviazané do uzla a v ruke držala zápisník.

„Victor Kane je dole,“ povedala Nikol tichým, vyrovnaným hlasom. „Je presný. Prišiel o päť minút skôr, čo znamená, že sa ťa stále snaží prekvapiť alebo si preveriť, či kontroluješ situáciu.“

Jozef pozrel na sestru. „Čo si o ňom myslíš?“

„Je to chladný taktik. Nemá žiaden osobný vzťah k tvojej vízii, Jozef. Bude ti lojálny presne dovtedy, kým bude tvoja sila väčšia ako jeho riziko. Ak zbadá slabosť, pokúsi sa prebrať vedenie. Ale kým prinášaš výsledky, je to ten najlepší

vykonávateľ, akého môžeš mať.“

„A Marcus Vale?“

„Vale je obchodník,“ pokračovala Nikol, prechádzajúc sa po kancelárii. „Miluje eleganciu, lebo sa cez ňu maskuje. Nechce násilie, lebo násilie púta pozornosť mestskej polície a daňových úradov. Chce čisté financie a vplyv. Kým mu Kane dáva pocit bezpečia a ty mu prinášaš informácie, bude platiť.“

Jozef prikývol. Vstal a podišiel k oknu. Dole v hale stál Victor Kane – muž s vojenským držaním tela, ktorý odslúžil niekoľko rokov v súkromných bezpečnostných zložkách, kým ho kvôli extrémnej krutosti neprepustili. Vedľa neho stál Marcus Vale, elegantne odetý päťdesiatnik s drahými hodinkami, a Daniel Cross – bezohľadný, impulzívny vykonávateľ špinavej práce, ktorý rešpektoval len hrubú silu.

Toto bol základ Čierneho kruhu (The Black Circle), organizácie, ktorú Jozef nevytvoril ako klasickú mafiu. Nešlo im o drobné výpalné ani o pouličné bitky. Jozef budoval sieť. Sieť informácií, špeciálnej technológie, pašovaných vojenských komponentov a korupčných väzieb, ktorá siahala od prístavných žeriavov až po mestskú radu Westhavenu.

Jozef zišiel po oceľových schodoch do haly. Nikol ostala na poschodí, pozorujúca všetko z tieňa.

„Varga,“ pozdravil Victor Kane a mierne prikývol. „Zásielka z rotterdamskej lode je v sklade číslo štyri. Zatiaľ bez zásahu mestskej colnice.“

„Zatiaľ?“ spýtal sa Jozef a zastavil sa meter od neho.

„Colný kapitán zmenil službu,“ vložil sa do toho Daniel Cross s nepríjemným úsmevom. „Snažil sa robiť problémy. Musel som mu vysvetliť, ako ľahko sa môže jeho dcéra stratiť

na ceste zo školy.“

Hala ostala na okamih úplne tichá. Jozef sa pomaly otočil k Crossovi. Jeho oči boli mrazivé.

Krok. Dva. Jozef stál tesne pri Crossovi.

„Čo si urobil?“ spýtal sa Jozef veľmi tichým, priam šepkajúcim hlasom.

Cross sa zasmial, no úsmev mu na tvári rýchlo zamrzol. „Robil som svoju prácu, Varga. Chcel si čistú trasu. Zastrašil som ho.“

Pred tým, ako Cross stihol zareagovať, Jozef ho chytil za klopy bundy, bleskovo ho otočil a jeho hlavu silou narazil do oceľového piliera haly. Cross padol na kolená, z nosa mu prúdila krv. Victor Kane siahol po zbrani pod bundou, no Jozef ani nezmrkol, iba chladne zdvihol ruku.

„Ak ešte raz zatiahneš do našich operácií rodiny ľudí z vonku, Daniel, neostane z teba ani spomienka,“ povedal Jozef, pozerajúc na neho z výšky. „My nie sme pouličná banda kriminálnikov, ktorí sa vyhrážajú deťom. My kontrolujeme tok informácií. Kapitánovi zaplatíme dvojnásobok jeho ročného platu a zabezpečíme mu povýšenie. To ho prinúti mlčať oveľa spoľahlivejšie ako strach o dcéru. Strach rodí udavačov. Peniaze a vplyv rodia spojencov.“

Marcus Vale sa pousmial a upravil si manžetové gombíky. „Nádherne formulované, Jozef. Presne preto som tu.“

Victor Kane pomaly spustil ruku zo zbrane. Pozrel na Jozefa s novým, hlbším rešpektom premiešaným s nebezpečnou opatrnosťou. Pochopil, že mladík pred ním nebol len inteligentný teoretik. Bol to človek schopný bleskového, chladnokrvného násilia, ktoré však vždy podliehalo prísnej

logike.

„Colný priestor je náš,“ povedal Kane vyrovnane. „Čo bude s políciou? Kapitán Shaw na WPD zakladá novú špeciálnu jednotku na sledovanie neoficiálnych trás v prístave.“

Jozef si utrel ruku do vreckovky a pozrel hore na kanceláriu, kde v tieni stála Nikol.

„O Shawovi vieme,“ odvetil Jozef. „A vieme aj to, že jeho mladý kadet Michael Carter práve dokončuje policajnú akadémiu s najlepšími výsledkami v ročníku. Môj starý priateľ kráča presne tam, kam som predpovedal.“

Cross sa zo zeme oprel o koleno, utierajúc si krv z úst. „Tak ho zabijeme. Jedna guľka v tmavej uličke Southside a—“

„Ak sa dotkneš Michaela Cartera,“ prerušil ho Jozef bez toho, aby zvýšil hlas, „osobne ťa predám mestskej prokuratúre. Michael je človek, ktorý hrá podľa pravidiel. A kým hrá podľa pravidiel, viem presne, čo urobí. Je čitateľný. A čitateľný nepriateľ je ten najlepší nepriateľ, akého môžeš mať.“

Jozef sa otočil a pobral sa späť po schodoch. Čierny kruh bol sformovaný. Mesto Westhaven malo nového, neviditeľného vládcu, ktorý riadil zločin s presnosťou šachového majstra.

KAPITOLA 4: Zrkadlá vo Westhavene

Ubehlo päť rokov. Na ústrednej policajnej stanici Westhaven (WPD) vládla rušná atmosféra. Bolo daždivé utorkové ráno. V žiarivkovom svetle kancelárie oddelenia ťažkej kriminálnej činnosti stál Michael Carter, teraz už vyšetrovateľ a čerstvý detektív po rokoch náročnej služby v teréne. Tmavosivý oblek nahradil policajnú uniformu, no jeho oči niesli rovnaký výraz zodpovednosti ako vtedy v garáži v Green Hills.

Vedľa neho sedela Sára Whitmoreová – teraz už Sára Carterová. Vydala sa za Michaela pred rokom. Pracovala ako civilná analytička pre policajné oddelenie, špecializujúca sa na analýzu mestskej infraštruktúry a dátových tokov.

Kapitán Robert Shaw, prísny päťdesiatnik s prešedivenými vlasmi a nekompromisným vystupovaním, hádzal na stôl hrubú zložku spisu.

„Máme tu problém, Carter,“ povedal Shaw a zapálil si cigaretu pri otvorenom okne, ignorujúc zákaz fajčenia. „Posledných šesť mesiacov sa v prístave Blackwater strácajú celé kontajnery s najmodernejšou optikou, komunikačnými modulmi a spracovateľskými čipmi. Žiadne rozbité zámky, žiadne stopy násilia. Dokonca aj bezpečnostné kamery ukazujú statický obraz presne v minútach, kedy sa materiál nakladá na neznáme náklaďáky.“

Michael otvoril spis. Na prvej strane bola fotografia starého skladu rýb a zoznam firiem, ktoré kryli transakcie Marcusa

Valea.

„To nie je práca bežného gangu zo Southside," povedal Michael. „Toto vyžaduje prístup k šifrovacím kľúčom mestskej siete. Niekto postavil paralelné dáta nad naším systémom."

Sára otočila monitor svojho počítača ku kapitánovi. „Pozrite sa na tie časové pečiatky, kapitán. Odchýlky v mestskej sieti sa objavujú vždy v utorok a vo štvrtok medzi druhou a treťou ráno. Ten, kto to riadi, nepoužíva generátory náhodných čísel. Používa pevný algoritmický vzorec. Je to niečí rukopis."

Michael sa zagánil na krivku dátového toku. Ten vzorec poznal. Bol to ten istý matematický kľúč, ktorý s Jozefom vymysleli na úpravu frekvencie ich detskej vysielačky pred viac ako desiatimi rokmi.

„Jozef," pošepkal Michael tak ticho, že ho počula iba Sára.

Sára položila ruku na jeho plece. „Si si istý?"

Michael pomaly prikývol. „On nechce len zarábať peniaze na nelegálnom obchode. On buduje vlastnú infraštruktúru."

Kapitán Shaw si ich všimol. „Viete niečo, čo v tom spise chýba, Carter?"

Michael vstal. Pozrel kapitánovi priamo do očí. „Viem, kto za tým stojí, kapitán. Jozef Varga. Môj bývalý sused a kamarát. Človek, ktorý pozná Westhaven rovnako dobre ako ja, no nemá žiadne zábrany použiť akékoľvek prostriedky na dosiahnutie svojho cieľa."

Shaw sa zamračil. „Varga? Ten chalan z Green Hills? Nemáme proti nemu jediný priamy dôkaz. Jeho meno nefiguruje na žiadnej zmluve, na žiadnom účte. Všade vystupuje Marcus Vale alebo Victor Kane. Ako si môžete byť istý, že je to práve

on?“

„Sám sa neodhalí,“ povedal Michael. „Musíme ho prinútiť k chybe. Musíme udrieť na jeho dodávateľský reťazec v prístave.“

Ten večer sa Michael a Jozef opäť stretli. Nebol to oficiálny policajný záťah, ani naplánovaná schôdzka. Bolo to tiché stretnutie na neutrálnom území – v starej Millerovej autodielni, ktorá bola už rok zatvorená. Odkedy starý Miller odišiel do dôchodku, priestor pomaly chátral a vôňa motorového oleja sa miešala s prachom a vlhkosťou.

Michaelovi prišla len pred hodinou anonymná šifrovaná správa na jeho služobný telefón. Upozorňovala ho, že v opustenej dielni sa nachádza usvedčujúci materiál – dokumenty a pevné disky, ktoré priamo spájajú vedúcich predstaviteľov WPD s organizáciou The Black Circle. Ako policajt, ktorý napriek narastajúcej špine mesta stále veril v spravodlivosť a systém, nemohol takúto stopu ignorovať. Vošiel predným vchodom, ticho, každý krok vŕzgal na zaprášenej podlahe. Pravá ruka mu podvedome odpočívala pri puzdre služobnej zbrane.

Čakal čokoľvek, len nie muža, ktorý stál v stredobode zničenej haly.

Jozef neprišiel na žiaden anonymný tip. Jozef tu nebol ako obeť. Prišiel spracovať vlastnú zradu.

Jeden z jeho ľudí z úzkeho vedenia Black Circle začal v tajnosti vynášať informácie a snažil sa dohodnúť s vedením polície. Keď sa to Jozef dozvedel, namiesto tichej likvidácie na ulici využil situáciu. Nechal zradcu v mylnom presvedčení, že materiál bezpečne ukryl práve tu, a prinútil ho poslať správy Michaelovi. Jozef to celé naplánoval. Chcel, aby Michael prišiel. Chcel, aby jeho starý priateľ na vlastné oči uvidel, komu

v skutočnosti slúži.

Jozef stál pri starom hydraulickom zdviháku, ruky v tmavom kabáte. Pri jeho nohách ležal sviazaný a krvácajúci zradca, zatiaľ čo na kovovom stole ležal jediný čierny kufrík.

Bez jediného slova Jozef vytiahol zbraň a zradcu na mieste chladnokrvne zlikvidoval. Výstrel sa ozval prázdnou halou a zabil aj posledné zvyšky ilúzií, ktoré Michael mal.

„Prišiel si rýchlo, Michael," ozval sa Jozefov hlas, chladný, autoritatívny a sebavedomý. Pomaly strčil zbraň späť pod kabát.

Michael zastal, prsty zovreté na rukoväti svojej zbrane, oči rozšírené zo šoku. „Jozef... Čo si to, do čerta, spravil?!"

„Urobil som poriadok vo vlastnom dome," odpovedal Jozef a kopol do čierneho kufríka na stole tak, že sa posunul k Michaelovi. „A teraz je rad na tebe, aby si si spravil poriadok vo svojom. Otvor to. Sú tam mená tvojich šéfov, tvojich kolegov, účty a zmluvy. Mnoho z nich pracuje pre mňa."

Michael hľadel na kufrík a potom na svojho bývalého najlepšieho priateľa. „Prečo mi to dávaš? Prečo ma jednoducho nezabiješ?"

Jozef sa temne pousmial, otočil sa k zadnému východu a na sekundu zastal. „Lebo sme spolu vyrastali, Michael. A chcem, aby si každý deň, keď si zapneš tú svoju odznakom ozdobenú uniformu, vedel, že slúžiš môjmu kráľovstvu. Nebojuj so mnou. Nemáš šancu." V mesačnom svetle, ktoré presakovalo cez špinavé strešné okná, vyzeral starší, chladnejší, no nesmierne vyrovnaný. „Čierny kruh nie je to, čo si myslíš, Michael. Je to nástroj. Toto mesto chátra. Polícia je skorumpovaná, radní predávajú pozemky zahraničným investorom a ľudia v East End nemajú čo jesť. Ja vytváram systém, ktorý má poriadok. Moje

pravidlá fungujú. V mojej štvrti nie je pouličná kriminalita, lebo každý vie, aký je trest.“

„Tvoje pravidlá sú diktatúra, Jozef!“ zvolal Michael a spravil krok vpred. „Ty si sa pasoval za sudcu aj kata!"

Jozef pristúpil k Michaelovi. Ich tváre boli vzdialené len pár centimetrov.

„Ja kontrolujem Kanea. Ja kontrolujem Valea. A kontrolujem aj toto mesto, Michael. Ty nosíš odznak a myslíš si, že chrániš ľudí. Ale keď príde skutočné nebezpečenstvo, tvoj zákon ti zviaže ruky. Môj zákon nie.“

Michael vytiahol zo saka papier. Bol to prvý oficiálny zatykač na niekoľko Jozefových skladových priestorov.

„Toto je koniec našej minulosti, Jozef,“ povedal Michael vyrovnaným, no smutným hlasom. „Od tejto chvíle nie sme susedia z Green Hills. Ak sa postavíš do cesty zákona, zatknem ťa.“

Jozef pozrel na zatykač a potom sa pozrel Michaelovi do očí. V jeho výraze nebol hnev. Bol v ňom len hlboký, nezvratný smútok z toho, že sa ich svety definitívne rozdelili.

„Skús to, Michael,“ povedal Jozef ticho. „Ale pamätaj si... ak ma budeš chcieť dostať, budeš musieť poslať niekoho, kto nemá žiadne spomienky na to, kým som bol. Lebo ty ma nikdy nedokážeš zastaviť.“

Jozef sa otočil a odišiel do tmy v zadnej časti garáže. Michael stál sám v opustenej dielni, v ruke zvierajúc policajný papier, pričom počul len vlastný dych a tichý šum dažďa dopadajúceho na plechovú strechu.

KAPITOLA 5: Nová karta na stole

Ticho v podzemných garážach (WPD) bolo desivé. Počul len kvapkanie vody z potrubia a rytmický, splašený tep vlastného srdca. Michael sedel vo svojom služobnom aute. Na sedadle spolujazdca ležal čierny kožený kufrík, ktorý mu včera v Millerovej autodielni odovzdal Jozef. Ruky sa mu jemne triasli, keď siahol po dvoch kovových prackách.

Cvak. Cvak.

Michael pomaly zdvihol veko. Vnútro kufríka neobsahovalo drogy ani peniaze. Bolo napchaté hrubými zložkami, pamäťovými kľúčmi a zoznamami bankových účtov.

Na vrchu ležal spis s oficiálnou pečiatkou WPD. Michael ho otvoril. Prvá strana bola zoznamom menovite uvedených policajtov, vyšetrovateľov a technikov z ich vlastnej stanice. Vedľa každého mena bola uvedená suma, dátum prevzatia platby a fotografia z tajného sledovania.

Michaelovi sa stiahol žalúdok.

Detektív Vance z oddelenia narkotík – človek, s ktorým pred tromi dňami pil kávu vo West Side Diner – bol na výplatnej páske Black Circle už dva roky. Vyšetrovateľka Millerová z oddelenia dôkazov – pravidelne vymazávala záznamy z kamerových systémov. Dokonca aj dvaja kľúčoví ľudia z inšpekcie vnútornej služby, ktorí mali dohliadať na čistotu zboru, boli zaviazaní Jozefovi kvôli kompromitujúcim materiálom.

Michael prevracal strany a cítil, ako sa mu rúca svet.

Jozef neprišiel Westhaven len ovládnuť pomocou zbraní. On si ho kúpil. Podchytil systém presne tam, kde bol najslabší. Niektorých získal chamtivosťou, iných zastrašovaním a hrozbami voči ich rodinám. Michael zaklapol kufrík a rýchlo ho schoval do tajného priestoru pod rezervným kolesom v kufri auta. Vystúpil a prešiel cez ťažké protipožiarne dvere do budovy stanice. Prostredie, ktoré považoval za druhý domov, sa v sekunde zmenilo na mínové pole. Vošiel do rušnej kancelárie oddelenia vrážd a závažnej kriminality. Telefóny zvonili, tlačiarne chrlili papier, policajti v uniformách nosili spisy. Všetko pôsobilo úplne normálne. A práve to bolo na tom to najdesivejšie.

„Nazdar, Michael," usmial sa naňho detektív Vance, keď okolo neho prechádzal s plastovým pohárom kávy. „Vyzeráš akosi bledý. Zase si robil nadčasy?"

„Len... málo spánku, Vance," prinútil sa Michael k pokojnému úsmevu. Každý sval v tele mal napnutý. Pozrel sa Vanceovi do očí a premýšľal, či ten chlap vie, že Michael drží v kufri auta jeho konečný rozsudok. Alebo či ho Vance pri najbližšej príležitosti nestrelí do chrbta, ak dostane z podsvetia rozkaz.

Michael prešiel ďalej po chodbe. Každý letmý pohľad kolegu, každé pošepkanie dvoch policajtov pri kopírke v ňom vyvolávalo paranoju. Kto ďalší bol na tom zozname, ktorý nestihol dočítať? Kto z nich bol čisto len vystrašený človek s pištoľou pri hlave a kto chladnokrvný zradca? Zastal pri presklenom okne kancelárie kapitána Shawa. Policajný šéf sedel za stolom, tvár mal zbrázdenú vráskami a cez okuliare študoval

spisy. Pokiaľ vedel z Jozefových poznámok, Shaw bol čistý. Bol až príliš tvrdohlavý a staromódny na to, aby sa dal kúpiť.

Vedel, že od tohto momentu hrá vlastnú, nebezpečnú hru na dvoch frontoch: musel chrániť Sáru a seba pred vlastnými kolegami a zároveň musel nájsť spôsob, ako očistiť stanicu bez toho, aby Jozefov odkaz zničil všetko, na čom mu záležalo.

Čierny kruh ovládal viac než polovicu neoficiálnej ekonomiky mesta. Victor Kane riadil operácie v teréne, Marcus Vale pral financie cez sieť reštaurácií vrátane luxusného podniku Black Oak v North District a Daniel Cross bol držaný na uzde Jozefovou železnou rukou.

Na druhej strane Michael a Sára pokračovali vo svojej práci na WPD. Michael nechcel Sáru do svojho nového zistenia zatiaľ zaťahovať, aby ju tým neohrozil. Ich spoločné operácie síce zasiahli niekoľko menších skladov Čierneho kruhu, no Jozef bol vždy o krok vpred. Vedel predpovedať Michaelove taktické postupy, lebo ho poznal od detstva. Poznal jeho zmysel pre povinnosť, jeho opatrnosť aj jeho morálne limity.

Bolo to nehostinné jesenné popoludnie. Na WPD vládlo nezvyčajné ticho. Kapitán Robert Shaw stál vo svojej presklenej kancelárii a pozoroval Juliet Hayesovú, ktorá si práve vykladala spis Varga na nový stôl v strede vyšetrovacej miestnosti.

Mala na sebe tmavomodré policajné sako, biely rolák a vlasy pevne zviazané do chvosta. Jej držanie tela bolo dokonalé – úsporné pohyby, ostrý, neustále pozorujúci pohľad a výraz človeka, ktorý neprišiel robiť kompromisy. Mala dvadsaťpäť rokov a jej reputácia z mestskej akadémie bola výnimočná. Bola najlepšia v taktickej streľbe, mala absolútne hodnotenie v psychologickej analýze páchateľov a spravodlivosť pre ňu

nebola len slovom v zákonníku; bola to jej osobná profesijná viera.

Dvere kapitánovej kancelárie sa otvorili a vošiel Michael spolu so Sárou za kapitánom.

„Volali ste nás, kapitán?“ spýtal sa Michael.

Shaw pokynul rukou k oknu. „Chcem vám predstaviť vašu novú posilu. A vlastne... vašu novú vedúcu vyšetrovania v spise Varga.“

Michael sa zamračil. „S rešpektom, kapitán, pracujem na Vargovi tri roky. Poznám jeho štruktúru, poznám jeho ľudí—“

„A práve v tom je problém, Carter!“ prerušil ho Shaw prísne. „Poznáš ho príliš dobre. Poznáš ho od detstva. Podvedome hľadáš cestu, ako ho priviesť do väzenia bez toho, aby si musel zničiť človeka, ktorého si poznal v garáži v Green Hills. Varga to vie. Zneužíva vašu minulosť. Vždy, keď spravíš taktický krok, on už má pripravenú ústupovú trasu, lebo vie, ako premýšľaš.“

Michael zatvoril ústa. Vedel, že kapitán má pravdu. Každý záťah, ktorý naplánoval, stroskotal na tom, že Jozef predvídal jeho morálne zábrany.

Shaw otvoril dvere kancelárie. „Juliet!“ zakričal na ňu.

Mladá detektívka položila pero na stôl a vošla do kancelárie. Jej krok bol pevný. Pozrela na Michaela, potom na Sáru a nakoniec na kapitána.

„Detektívka Juliet Hayesová,“ predstavila sa tichým, pevným hlasom. Hlasom, v ktorom nebola žiadna neistota. „Teší ma, kolegovia.“

„Juliet preberá plnú kontrolu nad spisom Jozefa Vargu a Čierneho kruhu," vyhlásil Shaw. „Dávam jej voľnú ruku pri výbere taktiky. Bude spolupracovať s vami dvoma, no konečné rozhodnutia robí ona."

Juliet pristúpila k veľkej tabuli, kde ležali fotografie Jozefa Vargu, Victora Kanea, Marcusa Valea a diagramy ich siete. Pozrela sa na Jozefovu fotografiu – čiernobielu snímku z priemyselnej kamery pri prístave Blackwater Port. Jozef na nej hľadel priamo do objektívu s takmer neviditeľným, sebavedomým úsmevom.

„Pristupujete k nemu ako k zločincovi, ktorý sa skrýva," povedala Juliet, pozerajúc na tabuľu. „To je omyl. On sa neskrýva. On tento mestský priestor považuje za svoje vlastné teritórium. Nepoužíva chaotické násilie, lebo chaos ničí obchody. Je to analytik. Každý jeho krok má logický dôvod."

Michael k nej pristúpil. „Poznám ho, Juliet. Neznáša, keď stratí kontrolu. Ak mu narušíš jeho vnútorný systém, spraví chybu."

Juliet sa otočila k Michaelovi. Jej tmavomodré oči sa zahľadeli do jeho tváre s nekompromisnou priamosťou.

„S celým rešpektom, detektív Carter, vy ste ho poznali ako chlapca. Ja ho budem vyšetrovať ako najnebezpečnejšieho kriminálnika v Asterii. A pre mňa nie je prízrak z Green Hills. Pre mňa je to len cieľ, ktorý postavím pred súd."

Vytiahla z vrecka svojho saka novú, nepoužitú červenú fixku. Pristúpila k tabuli a cez Jozefovu fotografiu nakreslila tenký, presný kruh.

„Od dnešného dňa meníme taktiku," povedala Juliet. „Nebudeme chodiť po jeho skladoch. Nebudeme čakať na jeho

dátové odchýlky. Pôjdeme priamo po ňom. Vytvoríme situáciu, kde nebude môcť použiť svojich ľudí ani svoje počítače. Prinútime ho vstúpiť do hry, ktorú nebude riadiť on.“

V tom istom čase, na druhej strane mesta, v presklenej kancelárii opusteného skladu, sedel Jozef pri svojom monitore. Systém ARIA práve zaznamenal otvorenie nového vyšetrovacieho spisu na ústrednej stanici WPD.

Na obrazovke sa objavili údaje nového vyšetrovateľa: Detektívka Juliet Hayesová. Vek: 25 rokov. Hodnotenie: Elitné.

Jozef sa zahľadel na jej fotografiu v policajnej databáze. Na rozdiel od Michaela, z jej tváre nečítal žiadnu minulosť, žiadne váhanie, žiadne slabosti, ktoré by mohol využiť prostrednívom spomienok.

Prstami jemne poklepal po stolovej doske. Na jeho tvári sa objavil ten istý chladný, no fascinovaný úsmev, aký mal v garáži pred desiatimi rokmi, keď prvýkrát zapol svoju podomácky vyrobenú vysielačku.

„Takže nová hra, detektívka...“ pošepkal Jozef do ticha kancelárie. „Uvidíme, kto z nás dvoch lepšie ovláda pravidlá.“

Koniec prvej časti